Dosarul nr. 2-7316/2025
2-25047900-12-2-08042025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

23 martie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Galina Ciobanu
Grefier Mihaela Andronache
Cu participarea:
Reclamantei Lucia Sculea,
Reprezentantului reclamantei, avocatului Doina Ioana Străisteanu, în baza mandatului nr. 2093154 din 20 decembrie 2024,
Reprezentantului pârâților, avocatului Radu Cezar Crețu, în baza mantelor nr. 2302871 din 2 mei 2025 și nr. 2302872 din 2 mai 2025,

examinând în ședință de judecată publică, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Sculea Lucia împotriva lui Balaban Vitalii și Balaban Cicilia privind încasarea datoriei, în casarea dobânzii de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată,

A C O N S T A T A T:

Argumentele participanților la proces:

La 2 aprilie 2025, Sculea Lucia, prin intermediul avocatului Străisteanu Doina Ioana, a înaintat cererea de chemare în judecată împotriva lui Balaban Vitalii și Balaban Cicilia privind încasarea datoriei, în casarea dobânzii de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată.

În susținerea cererii de chemare în judecată s-a indicat că, începând cu data de 22 februarie 2023, a acordat pârâților, prin intermediul mai multor transferuri bancare, diverse sume de bani, sumele respective fiind calificate ca împrumut. Împrumutul a fost acordat fără ca pârâții să indice un scop clar al utilizării sumelor primite, iar până la momentul primei solicitări oficiale de restituire, formulată de reclamantă la data de 03 mai 2024, aceștia nu au oferit nicio justificare sau explicație rezonabilă privind refuzul sau imposibilitatea restituirii sumelor împrumutate. Această inacțiune și lipsă de reacție

din partea pârâților confirmă existența unei datorii certe, lichide și exigibile, a cărei restituire este în prezent nejustificat refuzată de aceștia. Pe parcursul acestei perioade îndelungate, reclamanta a acordat pârâților, în mod repetat, diverse sume de bani cu titlu de împrumut, suma totală împrumutată ridicându-se la 17000 euro. Acest împrumut a fost acordat în mod voluntar, în virtutea unor relații de încredere dintre părți, însă fără ca la acel moment să fie încheiat un contract scris. Cu toate acestea, raportul obligațional dintre părți este confirmat atât de înscrisurile aferente transferurilor bancare, cât și de corespondența constantă purtată între părți prin mesaje și discuții, din care rezultă atât solicitările formulate de pârâți, cât și confirmările explicite ale acestora cu privire la primirea sumelor de bani. Aceste elemente probatorii demonstrează existența unui împrumut recunoscut tacit de către pârâți, ceea ce creează în sarcina acestora obligația legală de restituire a sumelor primite. În mod concret, primul transfer de bani a avut loc la data de 22 februarie 2023, când reclamanta a convenit cu pârâtul Vitalii Balaban să îi pună la dispoziție suma de 2000 euro. Această sumă urma să fie ridicată în numerar de către pârât de la o rudă a reclamantei, ceea ce s-a și întâmplat. Faptul că pârâtul a acceptat această sumă și a beneficiat de ea, fără a o restitui ulterior, confirmă caracterul obligațional al raportului dintre părți și creează premisele unei creanțe certe, lichide și exigibile în favoarea reclamantei. Ulterior, la data de 12 aprilie 2023, reclamanta a efectuat un transfer bancar în valoare de 3500 euro, identificat prin numărul de referință *****. Acest transfer a fost acceptat și confirmat expres de către pârât, ceea ce elimină orice dubiu cu privire la faptul că suma a fost primită și că aceasta nu reprezenta o donație sau o plată în alt scop, ci un împrumut care urma să fie restituit.

Menționează reclamanta că, în perioada 14 septembrie 2023 – 15 septembrie 2023, a efectuat mai multe transferuri, printre care se numără: transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1000 euro; transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1000 euro; transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1000 euro. Ulterior, la data de 16 septembrie 2023, reclamanta a efectuat un nou transfer, având nr. de referință *****, în valoare de 3,500 euro. Toate aceste transferuri au fost efectuate în favoarea pârâților și au fost acceptate de către aceștia, fără ca, până în prezent, să fie inițiată restituirea vreunei sume din totalul datorat.

Mai menționează reclamanta că, pe întreaga perioadă în care efectua transferurile bănești în favoarea pârâților, aceasta le solicita în mod repetat să monitorizeze și să înregistreze fiecare sumă primită. Această solicitare era determinată de dorința reclamantei de a evita orice neînțelegere cu privire la cuantumul sumelor împrumutate, având o temere justificată de a nu fi înșelată. Din acest motiv, reclamanta a insistat ca pârâții să păstreze o evidență clară a împrumuturilor, ceea ce demonstrează buna-credință a acesteia și preocuparea sa constantă pentru claritatea relațiilor contractuale. În data de

07 octombrie 2023, reclamanta a reiterat această solicitare, cerând pârâților să verifice și să monitorizeze ultimele șase transferuri efectuate, având în vedere cuantumul semnificativ al sumelor transferate și intenția sa de a menține o evidență exactă a acestora. Cu această ocazie, în data de 13 octombrie 2023, a intervenit o neînțelegere între părți, determinată de faptul că pârâtul a susținut că ar fi primit doar suma de 5000 euro, în timp ce probele obiective, constând în documentele bancare ale reclamantei, demonstrează fără echivoc că transferurile efectuate însumau în realitate 6000 euro. Această divergență subliniază tendința pârâților de a distorsiona realitatea în încercarea de a eluda obligația de restituire a întregii sume datorate. În ciuda acestei divergențe și manifestând în continuare o atitudine de bună-credință, reclamanta a efectuat în data de 17 noiembrie 2023 alte două transferuri bancare, respectiv: transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1,004 euro și al doilea transfer cu nr. de referință *****, în valoare de 1,004 euro. Aceste transferuri denotă faptul că în ciuda incertitudinii create de pârâți, reclamanta a acționat cu onestitate, oferind în continuare sprijin financiar acestora. După această dată, însă, transferurile de bani au încetat, întrucât a devenit evident că pârâții nu aveau nicio intenție reală de a-și respecta obligația de restituire. Deși a trecut o perioadă considerabilă de timp fără ca pârâții să returneze vreo sumă din cuantumul total al împrumutului, reclamanta a început, începând cu data de 03 mai 2024, să solicite restituirea banilor. Cu toate acestea, în loc să manifeste disponibilitate pentru rambursarea sumelor datorate, pârâții au oferit răspunsuri sfidătoare și jignitoare, adoptând un comportament lipsit de orice urmă de respect față de obligația asumată. Aceștia au susținut că nu vor putea returna suma decât peste cinci ani, invocând probleme financiare proprii, care nu sunt și nu pot fi imputabile reclamantei. O asemenea justificare este vădit abuzivă, întrucât dificultățile financiare ale debitorului nu exonerează acestuia de obligația de restituire a unei datorii certe, lichide și exigibile.

Mai mult decât atât, reclamanta specifică că, pârâții nu s-au limitat doar la refuzul de a restitui sumele împrumutate, ci au adoptat un ton amenințător și ofensator la adresa reclamantei. Răspunsurile acestora au fost însoțite de insulte și expresii jignitoare adresate direct dnei Sculea, transformând o dispută juridică într-o situație tensionată, extrem de dificilă și încărcată emoțional pentru reclamantă. Prin acest comportament, pârâții au demonstrat nu doar lipsa de respect față de obligația contractuală asumată, ci și o atitudine ostilă și abuzivă, menită să intimideze reclamanta și să o descurajeze în demersul său legitim de a obține restituirea sumelor datorate. Observând că discuțiile purtate cu pârâții nu conduc la nicio soluție amiabilă, iar aceștia continuă să o denigreze și să o insulte în mod constant, reclamanta a decis să facă un ultim efort de a soluționa litigiul pe cale extrajudiciară. Astfel, la data de 13 ianuarie 2025, reclamanta a transmis pârâților o somație prin care le-a solicitat, în mod expres și fără echivoc, restituirea

benevolă a sumelor împrumutate. În cadrul acestei somații, reclamanta a oferit pârâților un termen rezonabil pentru rambursarea datoriei, inclusiv a dobânzii legale de întârziere aferente și a cheltuielilor suportate pentru serviciile de asistență juridică. Prin această notificare prealabilă, reclamanta a demonstrat că a acționat în mod responsabil și cu bună-credință, oferind pârâților o ultimă oportunitate de a evita inițierea unui litigiu judiciar. Cu toate acestea, în ciuda acestei încercări de a evita un proces, pârâții nu au oferit niciun răspuns la somație, manifestând o totală lipsă de reacție și refuzând implicit orice colaborare pentru soluționarea pe cale amiabilă a problemei. Acest refuz deliberat și lipsa unei minime diligențe din partea pârâților au demonstrat în mod clar că aceștia nu au nicio intenție reală de a-și îndeplini obligația de restituire a datoriei.

Invocă reclamanta că, potrivit art. 775 Cod civil (1) Debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației. Art. 776 Cod civil, prevede că obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii. Art. 858 Cod civil, prevede că, (1) Temeiul executării rezidă în existența unei obligații. (2) Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit. Potrivit art. 872 Cod civil, (1) Obligația pecuniară poate fi executată prin orice modalitate utilizată în mod obișnuit în relațiile respective la locul executării obligației. Art. 942 Cod civil, prevede că, (1) În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la dobândă de întârziere pentru suma respectivă din data imediat următoare scadenței plății până la data în care s-a efectuat plata, la rata prevăzută la alin. (2) ori la o altă rată prevăzută de dispozițiile legale speciale. Potrivit art. 901 Cod civil, (1) Atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, la alegerea sa: să ceară executarea silită a obligației; să suspende executarea obligației corelative; să reducă obligația corelativă; să recurgă la rezoluțiunea contractului; să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat. Art. 921 Cod civil, (2) Partea îndreptățită, dacă invocă un interes justificat, poate, în locul rezoluțiunii conform alin. (1), să ceară instanței de judecată să declare rezoluțiunea prin hotărâre judecătorească. În condițiile Codului de procedură civilă, partea îndreptățită poate modifica acțiunea în declarare a rezoluțiunii într-o acțiune în executare silită a obligației contractuale și invers.

Art. 926 Cod civil prevede că, (1) Prin efectul rezoluțiunii o parte contractantă (beneficiarul) care a primit vreo prestație prin executarea obligațiilor de către cealaltă parte contractantă în temeiul contractului supus rezoluțiunii sau al tranșei contractului supusă rezoluțiunii este obligată să i-o restituie. în cazul în care ambelor părți

contractante le revin obligații de restituire, obligațiile sunt corelative (2) Dacă prestația a constat în plata unei sume de bani, suma primită trebuie restituită. Conform art. 1242 Cod civil„ (1) Prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date, Art. 1247 prevede că, (3) În cazul în care a împrumutat o sumă de bani, împrumutatul are obligația de a restitui suma nominală primită fără a ține cont de variațiile valorii banilor. (4) Dacă în contractul de împrumut nu este stabilit nici termenul de restituire, nici termenul de preaviz, împrumutul trebuie restituit în decursul a 30 de zile de la data la care împrumutatul a primit cererea de restituire. Art. 1248 Cod civil prevede că, (1) În cazul în care împrumutatul nu restituie în termen împrumutul, dispozițiile art. 942 se aplică în modul corespunzător dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

La fel, remarcă Hotărârea Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010 privind aplicarea de către instanțele judecătorești a legislației ce reglementează modalitățile de repararea prejudiciului cauzat prin întârziere sau executare necorespunzătoare a obligațiilor pecuniare a statuat printre multe altele importante, că debitorul este obligat să repare prejudiciul cauzat creditorului ca urmare a neexecutării obligației pecuniare asumate. Neexecutarea include orice încălcare a obligațiilor, inclusiv executarea necorespunzătoare sau tardivă. Prin obligație pecuniară se va înțelege acea obligație, în virtutea căreia debitorul e obligat, în baza unui contract sau a unei obligații extra contractuale prevăzute de Codul civil, să transmită creditorului bani, în sumă determinată sau determinabilă, adică utilizează banii ca mijloc de plată. Instanțele vor reține că mijlocul de a solicita plata despăgubirilor în baza unei clauze penale stipulate în contract, prezintă un avantaj pentru creditor că acesta nu mai trebuie să dovedească existența și cuantumul prejudiciului, în cazul în care debitorul nu-și execută obligațiile conform prevederilor contractuale.

Reclamanta subliniază faptul că, raporturile juridice dintre ea și pârâți se circumscriu unui contract de împrumut, astfel cum este definit de art. 1242 Cod civil al Republicii Moldova. Potrivit acestui text de lege, contractul de împrumut este acel contract prin care o parte, denumită împrumutător, transmite altei părți, denumită împrumutat, o sumă de bani sau alte bunuri fungibile, cu obligația acestuia din urmă de a restitui bunurile de același gen și în aceeași cantitate. În situația de față faptele relevate demonstrează existența unui astfel de contract, chiar și în absența unui înscris formal, întrucât transferurile succesive de sume de bani efectuate de reclamantă către pârâți, precum și recunoașterea acestora de către pârâți, confirmă în mod clar intenția părților de a intra într-un raport juridic de împrumut.

Potrivit art. 1247 alin. (1) Cod civil, în situația în care nu este stabilit un termen de restituire a împrumutului, împrumutatul este obligat să-l restituie în termen de 30 de zile din momentul în care împrumutătorul i-a cerut în scris restituirea. Prin urmare, având în vedere că reclamanta a transmis o solicitare expresă de restituire la data de 03 mai 2024, termenul-limită legal pentru returnarea sumelor datorate era 02 iunie 2024. Refuzul pârâților de a restitui aceste sume până la această dată confirmă o încălcare flagrantă a obligației legale de restituire.

Mai mult decât atât, remarcă că, potrivit art. 1249 Cod civil, în cazul în care debitorul înrăutățește situația creditorului prin neplata sumei la termen, acesta răspunde integral pentru prejudiciul cauzat. În loc să își îndeplinească obligația legală, pârâții au invocat motivații irelevante, precum obligația de a achita impozite, care nu pot justifica neexecutarea unei datorii. De asemenea, aceștia au pretins, în mod abuziv și nejustificat, că vor restitui suma împrumutată abia peste cinci ani, formulând amenințări în sensul că, în caz contrar, reclamanta nu își va recupera niciodată banii.

Reclamanta indică că, refuzul debitorilor de a-și respecta obligațiile contractuale constituie o încălcare gravă a principiului bunei-credințe și o neexecutare culpabilă a obligației. Potrivit legislației, obligațiile asumate trebuie executate cu bună-credință, iar debitorul nu poate invoca dificultăți personale sau motive neîntemeiate pentru a refuza executarea acestora. În prezenta speță, pârâții, deși au beneficiat de suma totală de 17 000 euro împrumutată de reclamantă, refuză cu bună știință să o restituie, adoptând o conduită lipsită de orice justificare legală sau contractuală. Acest refuz nu doar că împiedică reclamanta să își exercite drepturile patrimoniale, dar îi cauzează și un prejudiciu evident, afectându-i stabilitatea financiară și generând incertitudine în ceea ce privește recuperarea sumelor datorate. În aceste condiții, reclamanta este îndreptățită să solicite, pe lângă restituirea sumei împrumutate, și dobânda legală de întârziere, astfel cum este prevăzută de articolul 941 Cod civil, precum și despăgubiri pentru prejudiciul suferit, cauzat de refuzul nejustificat al pârâților de a-și îndeplini obligațiile.

Înainte de a iniția demersurile judiciare, reclamanta a încercat, în mod repetat și insistent, să soluționeze pe cale amiabilă litigiul dintre părți, manifestând o atitudine de bună-credință și oferindu-le pârâților posibilitatea de a evita procedura litigioasă. Aceasta a adresat numeroase solicitări de restituire, atât prin mesaje scrise, cât și prin somația formală transmisă la data de 13 ianuarie 2024, prin care le-a pus în vedere în mod clar obligația legală de a restitui suma împrumutată, oferindu-le un termen rezonabil pentru îndeplinirea acesteia. Cu toate acestea, pârâții nu doar că au ignorat solicitările reclamantei, dar au refuzat categoric să coopereze în vederea găsirii unei soluții rezonabile. Această atitudine denotă nu doar lipsă de interes, ci și rea-credință, având în vedere că, în loc să își îndeplinească obligația de restituire a banilor, aceștia au formulat

răspunsuri sfidătoare, au impus condiții abuzive și au recurs la insulte și amenințări, încercând astfel să descurajeze orice demers al reclamantei pentru recuperarea sumei datorate. O asemenea conduită abuzivă nu doar că agravează prejudiciul suferit de reclamantă, dar confirmă intenția deliberată a pârâților de a se sustrage de la obligațiile asumate.

Conform articolului 915 alin. (1) din Codul civil, neexecutarea esențială a unei obligații îi conferă creditorului dreptul de a solicita rezoluțiunea contractului și restituirea prestațiilor efectuate. în speță, refuzul pârâților de a restitui suma împrumutată de 17000 euro, deși obligația acestora este clară, certă și exigibilă, constituie o neexecutare esențială care afectează în mod direct interesele patrimoniale ale reclamantei. De asemenea, articolul 926 alin. (1) din Codul civil prevede că restituirea prestațiilor devine obligatorie în cazul în care există o neexecutare a obligațiilor esențiale.

În această situație, pârâții au dovedit o lipsă totală de respect față de obligația lor contractuală, încercând în mod deliberat să evite restituirea sumei împrumutate prin invocarea unor motive nesusținute de lege, cum ar fi dificultăți financiare proprii sau alte obligații fiscale. Însă, potrivit principiilor generale ale dreptului civil, dificultățile financiare ale debitorului nu îl exonerează de obligația de plată, astfel că argumentele pârâților nu pot fi reținute. Mai mult decât atât, pârâții au impus în mod unilateral și nejustificat un termen de restituire de cinci ani, ceea ce contravine dispozițiilor legale și creează un dezechilibru contractual vădit în defavoarea reclamantei.

Reclamanta subliniază că, sumele de bani acordate cu titlu de împrumut, reprezintă proprietatea acesteia exclusivă, în sensul legislativ, astfel trebuie protejată. Protecția dreptului de proprietate, astfel cum este consacrată de articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nu se limitează doar la bunurile materiale în sens tradițional, ci include și creanțele certe, lichide și exigibile, care sunt recunoscute de legislația națională. Această interpretare extinsă a fost dezvoltată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) în mai multe hotărâri, subliniind că o creanță recunoscută de o instanță națională și care nu este supusă niciunei contestări substanțiale trebuie considerată un „bun” în sensul Convenției. Un aspect esențial al acestui principiu este că titularul unei creanțe executabile se bucură de protecția Convenției nu doar împotriva unor măsuri arbitrare ale statului, ci și împotriva unor omisiuni sistematice care împiedică efectivitatea protecției juridice. în cauza Pressos Compania Naviera S.A. și alții împotriva Belgiei (cererea nr. 17849/91), Curtea a recunoscut că o creanță poate constitui un bun protejat, iar ingerințele asupra dreptului creditorului trebuie să fie justificate și proporționale, ceastă decizie a fost confirmată ulterior în Burdov (nr. 2) împotriva Rusiei (cererea nr. 33509/04), unde Curtea a reiterat că neexecutarea unei hotărâri nu poate fi justificată de dificultăți financiare ale debitorului sau de lipsa de resurse ale statului.

Astfel, refuzul unui debitor de a-și îndeplini obligația de plată, în ciuda existenței unei creanțe recunoscute de lege sau de instanțe, este considerată o încălcare a dreptului creditorului la protecția bunurilor sale. Mai mult, atunci când debitorul folosește diverse tertipuri pentru a întârzia sau evita plata, iar sistemul judiciar nu oferă un remediu eficient pentru a contracara aceste practici, se poate ajunge la o încălcare a Convenției, întrucât statul nu își îndeplinește obligația de a proteja efectiv drepturile creditorului.

Reieșind din cele expuse, reclamanta Sculea Lucia, prin intermediul avocatului Străisteanu Doina Ioana, solicită:

- admiterea acțiunii;

- încasarea în mod solidar de la Balaban Vitalii și Balaban Cicilia în beneficiul reclamantului a sumei de 17 000 euro cu titlu de împrumut, dobânzii de întârziere în sumă de 1123 euro la cursul BNM la ziua achitării și cheltuielilor de judecată suportate la depunerea acțiunii constituite din taxa de stat în mărime de 11 114,21 lei și taxa de timbru în sumă de 200 lei.

În cadrul ședinței de judecată din 19 iunie 2025, reprezentantul părților pârâte Balaban Vitalii și Balaban Cicilia, avocatul Radu Cezar Crețu, a depus referință (f.d. 98-101), în susținerea căreia s-a indicat că, toate circumstanțele descrise de către reclamant sunt neîntemeiate și denaturate, pretinsa datorie nu există, ori caracterul solidar de răspundere a pârâților este pur declarativ, iar reclamantul nu a prezentat careva înscrisuri în original ce ar demonstra existența unor raporturi juridice patrimoniale între părți.

În primul rând atrage atenția asupra faptului, că între reclamant și pârâți nu există raporturi juridice patrimoniale și în special un contract de împrumut, în sensul indicat în cererea de chemare în judecată. Mai mult ca atât nu este clar din care considerente și care este temeiul juridic de apariție a caracterului solidar de răspundere al pârâților, ce denotă caracterul nefondat al acțiunii. În privința lui Cicilia Balaban reclamantul a prezentat doar niște extrase din conversații cu privire la careva mijloace financiare, însă fără a indica suma acestora, temeiul apariției obligației, ș.a. condiții obligatorii ale unui raport obligațional, ori circumstanțe precum că i-a transmis acesteia careva sume bănești, cu titlu de împrumut, lipsesc la dosar și din explicațiile înserate în cererea de chemare în judecată. Astfel, analizând înscrisurile anexate la acțiune se deduce clar, că aceasta reprezintă doar un cumul de circumstanțe, în special frânturi a unor discuții telefonice, prin prisma cărora reclamantul consideră imaginar că pârâții au o datorie solidară față de primul.

Totodată, atenționează, că circumstanțele expuse nu sunt concise și nici nu este clar în ce circumstanțe a apărut acea obligație în mărime de 17 000 euro. Or, potrivit acțiunii se solicită încasarea solidară a datoriei în mărime de 17 000 euro. Potrivit acțiunii (pct. 1.3. - 1.5.) se menționează că au fost efectuate 6 transferuri în sumă totală de 12 000 euro,

iar potrivit pct. 1.8. se mai indică încă 2 transferuri în sumă totală de 2 000 euro, însă lipsește plata diferenței de 3 000 euro, în coraport cu datoria totală pretinsă. La pct. 1.7. intimatul face un rezumat al pct. 1.3. - 1.5. și indică că au fost 6 transferuri, însă deja menționează că suma totală este de 6 000 euro, pe când dacă de cumulat obiectiv punctele date, se obține suma de 12 000 euro. În pct. 1.7. reclamantul concluzionează că la 13 octombrie 2023 datoria constituia 6 000 euro, după care au mai fost efectuate 2 transferuri a câte 1 000 euro la data de 17 noiembrie 2023, iar alte transferuri nu au mai existat, ce însumează total o sumă de 8 000 euro, pe când se pretinde încasarea sumei împrumutului în mărime de 17 000 euro. Toate cele descrise demonstrează netemeinicia acțiunii, iar probele în susținerea acțiunii la fel nu probează existența împrumutului pretins.

Invocă partea pârâtă că, art. 118 alin. (1) al Codului de procedură civilă, stabilește că, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform prevederilor art. 121 al Codului de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Potrivit art. 122 al Codului de procedură civilă, (1) Circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. (2) Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Pct. 6, 8, 9 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 24 decembrie 2010, cu privire la unele chestiuni referitoare la aplicarea de către instanțele judecătorești a legislației la soluționarea litigiilor legate de contractele de împrumut stabilește, că „6. Codul civil nu conține reguli speciale cu privire la forma contractului de împrumut, urmând să fie respectate regulile generale referitoare la forma convenției, adică prevederile art. 210, 211 Cod civil, conform cărora actele juridice dintre persoanele juridice, dintre persoanele juridice și persoanele fizice și dintre persoanele fizice se încheie în formă scrisă dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 de lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului. Spre exemplu: art. 17 alin. (1) din Legea contabilității nr. 113- XVI din 27 aprilie 2007 stipulează că deținerea de către entitate a activelor cu orice titlu, înregistrarea surselor de proveniență a acestora și a faptelor economice fără documentarea și reflectarea acestora în contabilitate se interzic. Realmente, actele juridice încheiate între persoanele juridice, între persoanele juridice și persoanele fizice se vor perfecta în formă scrisă indiferent de valoarea obiectului. Nerespectarea formei scrise a contractului lipsește părțile de dreptul de a

solicita, în caz de litigiu, proba cu martori pentru confirmarea valabilității contractului. Potrivit art. 138 alin. (4) Cod de procedură civilă, înscrisurile care confirmă încheierea contractului de împrumut se depun în instanța de judecată în original sau în copie autentificată în modul stabilit de lege, indicându-se locul de aflare a originalului. Recipisa sau alt înscris nu pot servi drept temei pentru încasarea sumei împrumutului, dacă aceste înscrisuri nu conțin informații despre părțile contractului de împrumut și despre suma concretă a împrumutului. Se va reține că înscrisul respectiv reprezintă expunerea unui act juridic civil și, în consecință, urmează să corespundă exigențelor legale, inclusiv referitor la clauzele esențiale ale acestuia. În cazul în care contractul de împrumut nu a fost încheiat în formă scrisă, însă ulterior împrumutatul își recunoaște, prin declarație scrisă, obligația, contractul respectiv se consideră valabil conform art. 700 alin. (1) Cod civil.”.

Mai remarcă pârâții că, conform prevederilor art. 858 alin. (1) Cod civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații.

Art. 1028 Cod civil stabilește, că dacă pentru valabilitatea contractului legea stabilește o anumită formă sau dacă părțile au prevăzut o anumită formă, contractul se consideră încheiat în momentul îndeplinirii condiției de formă.

Potrivit art. 1242 alin. (1) Cod civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

La caz, menționează că, între părți nu a existat un contract de împrumut a mijloacelor bănești, iar pârâții nu au recunoscut existența cărorva împrumuturi, în contextul în care înscrisuri autentice sau derivate ale convențiilor formale nu există la materialele cauzei, astfel urmează de respins acțiunea ca fiind neîntemeiată.

De asemenea, pârâții specifică că, în urma respingerii acțiunii reclamantului, instanța de judecată urmează să încaseze din contul acestuia în beneficiul pârâților cheltuielile de judecată suportate la examinarea prezentului litigiu.

Conform prevederilor art. 94 alin. (1) al Codului de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Potrivit reglementărilor art. 90 al Codului de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: sumele plătite martorilor, interpreților, experților și specialiștilor; cheltuielile de efectuare a cercetărilor la fața locului; cheltuielile de înștiințare și chemare a părților în judecată; cheltuielile de transport și de cazare suportate de părți și de alți participant la proces în legătură cu prezentarea lor în instanță;

cheltuielile suportate de cetățenii străini și de apatrizi în legătură cu plata interpretului dacă tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu prevăd altfel; cheltuielile de căutare a pârâtului; cheltuielile de efectuare a expertizei; cheltuielile de executare a actelor judiciare; cheltuielile de asistență juridică; cheltuielile de declarare a insolvabilității; compensațiile pentru timpul de muncă pierdut; alte cheltuieli necesare, suportate de instanță și de participanții la proces.

Art. 96 alin. (1) al Codului de procedură civilă, stabilește că, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Cu privire la cheltuielile de asistență juridică, menționează că acestea sunt echitabile, reale și necesare, ori acestea au implicat o asistență juridică complexă, inclusiv cercetarea acțiunii și a înscrisurilor anexate, întocmirea cererilor, a referinței, pregătirea înscrisurilor anexate, întocmirea cererii de recurs și ulterioare acțiuni de reprezentare.

În contextul circumstanțelor de fapt și de drept menționate supra, precum și în temeiul prevederilor art. 186 al Codului de procedură civilă, solicită pârâții, prin intermediul avocatului, respingerea acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

La 19 iunie 2025, reprezentantul părții reclamante, avocata Doina Ioana Străisteanu, a depus cerere în temeiul art. 90-96 din Codul de procedură civilă (f.d. 106-107), prin care a solicitat încasarea în mod solidar din contul pârâților în beneficiul reclamantului a cheltuielilor de judecată în sumă de 36 814,21 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și 2425,00 lei cu titlu de cheltuieli pentru serviciile executorului judecătoresc.

Argumentele participanților la proces în ședința de judecată:

În cadrul ședinței de judecată, *reclamanta Sculea Lucia și reprezentantul părții reclamante, avocata Doina Ioana Străisteanu*, în ședința de judecată au indicat că, susțin pe deplin cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea pretențiilor înaintate în sensul formulat din motivele de fapt și de drept expuse în scris. Pledoariile părții reclamante sunt anexate la materialele cauzei în formă scrisă.

Reprezentantul părților pârâte, avocatul Radu Cezar Crețu, în ședința de judecată a declarat că, nu este de acord cererea de chemare în judecată, solicitând respingerea acesteia, ca fiind neîntemeiată din motivele menționate în referința depusă. Pledoariile sunt anexate la materialele cauzei în formă scrisă.

În ședința de judecată, *pârâții Balaban Vitalii și Balaban Cicilia,* nu s-au prezentat, deși au fost citați legal despre locul, data și ora examinării cauzei.

Totodată, se reține că, pe parcursul examinării cauzei interesele părților pârâte au fost reprezentate de către avocatul Radu Cezar Crețu în baza mandatului nr. 2302871 din

2 mai 2025. (f.d. 77)

Aprecierea instanței de judecată:

Audiind explicațiile participanților la proces, studiind materialele dosarului, apreciind argumentele părților litigante întru susținerea pretențiilor formulate și obiecțiile înaintate, ținând cont de probatoriul administrat şi legislația pertinentă instanța de judecată consideră necesar de a respinge integral cererea de chemare în judecată, reieșind din următoarele considerente.

În susținerea soluției de respingere a acțiunii, instanța de judecată reține prevederile articolului 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretenţiile şi obiecțiile părţilor, precum şi altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

Potrivit articolului 118 alin. (1) al Codului de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform articolului 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

În conformitate cu prevederile articolului 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În conformitate cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Potrivit art. 240 alin. (1) al Codului de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Reieșind din materialele cauzei s-a constatat că, Sculea Lucia înaintând acţiunea în judecată împotriva lui Balaban Vitalii și Balaban Cicilia, a solicitat încasarea sumei împrumutului în sumă de 17 000,00 euro.

În susținerea poziției părții reclamante, s-a indicat că, începând cu 22 februarie 2023, a acordat pârâților, prin intermediul mai multor transferuri bancare, diverse sume de bani, sumele respective fiind calificate ca împrumut. *Împrumutul a fost acordat fără*

ca pârâții să indice un scop clar al utilizării sumelor primite, iar până la momentul primei solicitări oficiale de restituire, formulată de reclamantă la data de 03 mai 2024, aceștia nu au oferit nicio justificare sau explicație rezonabilă privind refuzul sau imposibilitatea restituirii sumelor împrumutate. Această inacțiune și lipsă de reacție din partea pârâților confirmă existența unei datorii certe, lichide și exigibile, a cărei restituire este în prezent nejustificat refuzată de aceștia. Pe parcursul acestei perioade îndelungate, reclamanta a acordat pârâților, în mod repetat, diverse sume de bani cu titlu de împrumut, suma totală împrumutată ridicându-se la 17 000,00 euro. Acest împrumut a fost acordat în mod voluntar, în virtutea unor relații de încredere dintre părți, însă fără ca la acel moment să fie încheiat un contract scris. Cu toate acestea, raportul obligațional dintre părți este confirmat atât de înscrisurile aferente transferurilor bancare, cât și de corespondența constantă purtată între părți prin mesaje și discuții, din care rezultă atât solicitările formulate de pârâți, cât și confirmările explicite ale acestora cu privire la primirea sumelor de bani. Aceste elemente probatorii demonstrează existența unui împrumut recunoscut tacit de către pârâți, ceea ce creează în sarcina acestora obligația legală de restituire a sumelor primite. În mod concret, primul transfer de bani a avut loc la data de 22 februarie 2023, când reclamanta a convenit cu pârâtul Vitalii Balaban să îi pună la dispoziție suma de 2000,00 euro. Această sumă urma să fie ridicată în numerar de către pârât de la o rudă a reclamantei, ceea ce s-a și întâmplat. Faptul că pârâtul a acceptat această sumă și a beneficiat de ea, fără a o restitui ulterior, confirmă caracterul obligațional al raportului dintre părți și creează premisele unei creanțe certe, lichide și exigibile în favoarea reclamantei. Ulterior, la data de 12 aprilie 2023, reclamanta a efectuat un transfer bancar în valoare de 3500 euro, identificat prin numărul de referință *****. Acest transfer a fost acceptat și confirmat expres de către pârât, ceea ce elimină orice dubiu cu privire la faptul că suma a fost primită și că aceasta nu reprezenta o donație sau o plată în alt scop, ci un împrumut care urma să fie restituit.

Totodată, partea reclamantă susține că, în perioada 14 septembrie 2023 – 15 septembrie 2023, a efectuat mai multe transferuri, printre care se numără: transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1000 euro; transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1000 euro; transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1000 euro. La data de 16 septembrie 2023, reclamanta a efectuat un nou transfer, având nr. de referință *****, în valoare de 3,500 euro. Toate aceste transferuri au fost efectuate în favoarea pârâților și au fost acceptate de către aceștia, fără ca, până în prezent, să fie inițiată restituirea vreunei sume din totalul datorat. Pe întreaga perioadă în care reclamanta efectua transferurile bănești în favoarea pârâților, aceasta le solicita în mod repetat să monitorizeze și să înregistreze fiecare sumă primită. Această solicitare era determinată de dorința reclamantei de a evita orice neînțelegere cu privire la cuantumul sumelor

împrumutate, având o temere justificată de a nu fi înșelată. Din acest motiv, reclamanta a insistat ca pârâții să păstreze o evidență clară a împrumuturilor, ceea ce demonstrează buna-credință a acesteia și preocuparea sa constantă pentru claritatea relațiilor contractuale. În data de 07 octombrie 2023, reclamanta a reiterat această solicitare, cerând pârâților să verifice și să monitorizeze ultimele șase transferuri efectuate, având în vedere cuantumul semnificativ al sumelor transferate și intenția sa de a menține o evidență exactă a acestora. Cu această ocazie, în data de 13 octombrie 2023, a intervenit o neînțelegere între părți, determinată de faptul că pârâtul a susținut că ar fi primit doar suma de 5000 euro, în timp ce probele obiective, constând în documentele bancare ale reclamantei, demonstrează fără echivoc că transferurile efectuate însumau în realitate 6000 euro. Această divergență subliniază tendința pârâților de a distorsiona realitatea în încercarea de a eluda obligația de restituire a întregii sume datorate. În ciuda acestei divergențe și manifestând în continuare o atitudine de bună-credință, reclamanta a efectuat în data de 17 noiembrie 2023 alte două transferuri bancare, respectiv: transferul cu nr. de referință *****, în valoare de 1,004 euro și al doilea transfer cu nr. de referință *****, în valoare de 1,004 euro. Aceste transferuri denotă faptul că în ciuda incertitudinii create de pârâți, reclamanta a acționat cu onestitate, oferind în continuare sprijin financiar acestora. După această dată, însă, transferurile de bani au încetat, întrucât a devenit evident că pârâții nu aveau nicio intenție reală de a-și respecta obligația de restituire.

Reieșind din probele prezentate de partea reclamantă, potrivit screenshoturi-lor din telefonul mobil: la chitanța M*****, se denotă că, lui Balaban Vitalii i-a fost transferată suma de 990 euro (scopul tranzacției – remitențe către membrii familiei): chitanța M*****, se atestă că, lui Balaban Vitalii i-a fost transferată suma de 990 euro (scopul tranzacției – remitențe către membrii familiei) și chitanța MTCN ***** (105), se denotă că, lui Balaban Vitalii i-a fost transferată suma de 1000 euro (scopul tranzacției – remitențe către membrii familiei). (f.d. 56, 57, 58, 59)

Totodată, instanța de judecată notează că, partea reclamantă a prezentat screenshot-uri din telefon la eventuale transferuri cu inscripția: „În curs de desfășurare... Așteptăm autorizația băncii dumneavoastră pentru a finaliza transferul. Procesul ar trebui să dureze câteva minute. Vom actualiza tranzacția de îndată ce vom primi aprobarea...Transferul tău este în curs de desfășurare”; „Nu am primit aprobarea băncii dvs., astfel încât transferul a fost anulat.”. (f.d. 54, 55, 59)

La fel, din actele prezentate se reține că, partea reclamantă a anexat screenshot-uri ale unor convorbiri prin mesaje, care conțin în partea de sus inscripțiile: „Balaban” și „Cicilia MD”, invocând că, din conținutul acestora rezultă atât solicitările formulate de către pârâți, cât și confirmările explicite ale acestora cu privire la primirea sumelor de bani. (f.d. 24 -53)

Așadar, instanța analizând înscrisurile depuse de partea reclamantă, constată capturile de ecran a unor transferuri bancare și a convorbirilor purtată între aceasta și „Balaban” și „Cicilia MD”, urmând a se verifica dacă din conținutul acestor texte rezultă în mod clar și neechivoc că sumele de bani transferate au fost primite de către pârâți cu titlu de împrumut.

Prin urmare, din examinarea mesajelor prezentate, nu poate fi constatat cu certitudine faptul că, pârâții ar fi recunoscut primirea sumelor menționate în convorbiri, ca împrumut. Or, în acest sens, nu există formulări clare precum: „am primit suma ca împrumut”, „vom restitui suma împrumutată”, „ne angajăm să returnăm banii”, sau alte expresii echivalente care să confirme intenția de a restitui sumele în baza unui raport obligațional.

În context, instanța consideră imperios de a nota că, formulările utilizate în corespondența menționată sunt generale, ambigue, fără a preciza dacă sprijinul este condiționat de obligația de restituire a sumelor care figurează în mesaje. Or, mesajele conțin termeni precum: „au ajuns banii”, „am fost la bancă și am primit”, „da, sunt la bancă”, care pot fi interpretate ca exprimând o relație de solidaritate, nu neapărat un contract de împrumut. Mai mult, în textele analizate nu se regăsesc mențiuni privind termene de restituire, dobânzi sau alte clauze specifice unui împrumut, ceea ce accentuează caracterul informal și necontractual al relației dintre părți.

Concomitent, instanța denotă că, în corespondența prezentată nu se observă o conduită repetată și coerentă din partea pârâților care să confirme că toate sumele primite au fost tratate ca împrumuturi. Dimpotrivă, există divergențe privind cuantumul sumelor primite și lipsa unei evidențe comune, ceea ce subminează ideea unui acord de voință clar.

Tot, aici se reține că, partea reclamantă nu a furnizat dovezi tehnice sau documentare care să ateste în mod incontestabil că mesajele respective au fost redactate și transmise către/de către pârâții Balaban Vitalii și Balaban Cicilia, or nu este vizibil numărul de telefon al acestora și nici nu au fost prezentate facturi de telefonie mobilă, contracte de abonament, sau alte acte care să confirme titularii numerelor de telefon și/sau alte date care să facă posibilă identificarea acestora ca participanți la convorbirile invocate.

În concluzie, se atestă că, în lipsa elementelor concrete de identificare a numerelor de telefon și a deținătorilor acestora, instanța nu poate reține că extrasele din telefon care conțin mesajele prezentate de reclamantă provin de la pârâți, ci doar poate fin constatat faptul că textele au fost recepționate de reclamantă de la un terț neidentificat. Așadar, mesajele prezentate nu sunt însoțite de date care să confirme că acestea nu au fost modificate, editate sau scoase din context. Or, în absența unei identificări certe a

autorului, instanța nu poate considera mesajele ca fiind o recunoaștere expresă sau tacită a existenței unei obligații de restituire, așa cum corespondența electronică, în forma prezentată, nu are valoare probatorie suficientă pentru a fundamenta o creanță certă, lichidă și exigibilă.

În altă ordine de idei, instanța constată că, deși reclamanta susține că a efectuat mai multe transferuri bancare către pârâți în perioada februarie – noiembrie 2023, aceasta nu a depus în cauză documente oficiale emise de instituții bancare care să confirme în mod cert și complet efectuarea acestor operațiuni financiare.

Respectiv, reclamanta nu a prezentat probe pertinente și concludente, cu ar fi: extrase de conturile bancare sau documente de tip „rulaj cont" emise de banca emitentă, care să ateste în mod oficial și indubitabil data exactă a fiecărei tranzacții; suma transferată; contul beneficiarului; descrierea tranzacției; confirmarea executării cu succes a operațiunii. Simpla menționare a unor „numere de referință" ale transferurilor nu este suficientă pentru a dovedi autenticitatea și realitatea tranzacțiilor, în lipsa documentelor bancare care să le susțină. Nu s-a făcut dovada că sumele transferate au fost direcționate către conturi bancare aparținând pârâților.

Mai mult ca atât, instanța afirmă că, deși partea reclamantă invocă că, a transferat pârâților în total suma de 17 000,00 euro, conform înscrisurilor anexate (unde este indicat destinatarul Balaban Vitalii, și destinația tranzacției: remitențe către membrii familiei), suma totală transferată constituie 2980,00 euro. (f.d. 56, 57, 58)

Argumentul invocat de către reprezentantul reclamantei precum că restul banilor, diferența dintre sumele confirmate și cea solicitată prin acțiune, au fost transmiși pârâților prin rude, nu poate fi reținut de instanță, or nu a fost confirmat prin probe, rămânând în acest sens simple afirmații.

Totodată, se reține că pe parcursul examinării cauzei, de către avocatul părții reclamante, Doina Ioana Străisteanu, au fost prezentate înscrisuri suplimentare: extrasul de cont eliberat la data de 31 decembrie 2023 de *****., aferent cardului de plată preplătit nr. *****(în euro), având ca titular pe doamna Sculea Lucia; răspunsul oficial la solicitarea privind cronologia transferurilor de bani, datat cu 13 noiembrie 2025, cu traducerile efectuate în modul prevăzut de lege; raportul privind istoricul transferurilor efectuate, emis de Biroul pentru Confidențialitate al *****, pentru perioada 1 ianuarie 2022 – 11 ianuarie 2024, cu traducerile efectuate în modul prevăzut de lege; capturi de ecran ale unor conversații prin mesaje, în care figurează inscripțiile „Balaban Vitalie" și „Cicilia", prezentate ca supliment la mesaje depuse anterior; capturi de ecran de pe telefon, conținând informații referitoare la transferul unei sume de bani către „Vitalii", redactate într-o limbă străină. (f.d. 156-164; 165-170)

În urma examinării minuțioase a înscrisurilor depuse, instanța constată că, nu există

probe certe care să demonstreze că pârâții au primit sumele de bani la care se face referire în cererea de chemare în judecată, cu titlu de împrumut (f.d. 174). Reclamanta nu a prezentat dovezi tehnice sau documentare incontestabile care să confirme că mesajele electronice invocate au fost redactate și transmise de către, sau în adresa pârâților Balaban Vitalii și Balaban Cicilia. De asemenea, nu se regăsește niciun act oficial care să ateste titularii numerelor de telefon utilizate în conversațiile respective ori alte elemente de identificare care să permită stabilirea cu certitudine a participării pârâților la aceste discuții.

În ceea ce privește informațiile referitoare la transferurile de bani efectuate prin serviciile *****. și *****, instanța reține că, deși unele documente confirmă efectuarea unor operațiuni financiare, nu se poate determina cu claritate cine a fost beneficiarul acestor sume, care a fost destinația plăților și scopul concret al acestora. (f.d. 156-164; 165-170)

Respectiv, actele prezentate suplimentar nu conduc la concluzia că pârâții au primit sumele de bani cu titlu de împrumut, iar lipsa unor dovezi certe privind identitatea participanților la convorbirile electronice și destinația transferurilor bancare face imposibilă reținerea unei obligații de restituire în sarcina acestora.

În consecință, se indică că, în lipsa unor acte oficiale emise de instituțiile bancare, care să confirme în mod cert operațiunile efectuate, instanța nu poate reține cu certitudine faptul că tranzacțiile financiare invocate au avut loc în forma și cuantumul susținut de reclamantă. Documentele neoficiale, la caz, capturi de ecran, nu pot substitui valoarea probatorie a unui extras de cont bancar sau a unui document certificat de instituția financiară emitentă. În absența unor dovezi bancare oficiale, instanța nu poate considera dovedită efectuarea transferurilor bănești în favoarea pârâților și, implicit, nu poate reține existența unei obligații de restituire.

Totodată, se reține că, în cadrul examinării cauzei, reprezentantul părților pârâte a relatat că, într-adevăr Balaban Vitalii a primit de la Sculea Lucia suma de 5000,00 euro, dar nu cu titlu de împrumut, or, această sumă nu a fost utilizată în interes propriu, ci a fost transmisă fiicei reclamantei, la solicitarea acesteia.

Respectiv, recunoașterea explicită a recepționării sumei de 5000,00 euro de către pârâtul Balaban Vitalii, constituie un element probator relevant, însă nu suficient pentru a fundamenta existența unei obligații de restituire, or, suma nu a fost primită cu titlu de împrumut, ci doar a fost preluată și redirecționată către un terț indicat de reclamantă, fapt ce nu a fost combătut de către partea reclamantă pe parcursul examinării cauzei. Astfel, această conduită poate fi calificată ca o executare a unui mandat sau ca o simplă intermediere, fără implicații patrimoniale directe între pârât și reclamantă. În lipsa unei dovezi că pârâții au beneficiat personal de sumele respective, instanța nu poate reține că

Balaban Vitalii și Balaban Cicilia datorează restituirea acestora.

În aceeași ordine de idei, instanța remarcă că, recunoașterea primirii sumei de 5000,00 euro de către pârâtul Balaban Vitalii, nu echivalează cu recunoașterea unei obligații de restituire, mai ales în contextul în care suma a fost transmisă unui terț la cererea reclamantei, ceea ce denotă o operațiune de natură personală sau familială, fără caracter contractual sau obligațional între părți. Or, pentru a se putea reține existența unui împrumut, este necesar ca suma să fi fost acordată pârâților în interes propriu, cu obligația de restituire, ceea ce nu rezultă din probatoriul administrat. Respectiv, în lipsa dovezilor pertinente și concludente care să ateste că suma de 5000,00 euro a fost destinată pârâților cu titlu de împrumut și că aceștia au beneficiat de ea în mod direct, instanța nu poate reține existența unei obligații civile de restituire.

Totodată, instanța constată că, deși reclamanta susține că a acordat împrumuturi ambilor pârâți Balaban Vitalii și Balaban Cicilia, nu există probe directe, clare și concludente care să confirme că pârâta Balaban Cicilia a primit efectiv sume de bani de la reclamantă cu titlu de împrumut. Or, în corespondența electronică prezentată de partea reclamantă, nu se regăsesc mesaje sau declarații provenind de la pârâta Balaban Cicilia care să confirme tacit primirea unor sume de bani de la reclamanta Sculea Lucia. Prin urmare, în lipsa unor dovezi directe privind transmiterea sumelor de bani către pârâta Balaban Cicilia, instanța nu poate reține existența unei obligații de restituire în sarcina acesteia.

Subsecvent, instanța constată că, între reclamanta Sculea Lucia și pârâții Balaban Vitalii și Balaban Cicilia nu a fost încheiat un contract de împrumut în formă scrisă, autentică sau sub semnătură privată, care să reglementeze în mod clar și precis condițiile acordării și restituirii sumelor de bani transferate.

La caz, instanța consideră relevante prevederile art. 321 alin. (1) din Codul civil, conform cărora, *trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dintre persoanele juridice, dintre persoanele juridice şi persoanele fizice şi dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 de lei*, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului.

Potrivit dispozițiilor art. 1242 alin. (1) din Codul civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Reieșind din prevederile legale enunțate supra, se constată cu certitudine că, pentru a produce efecte juridice certe, contractul trebuie să fie încheiat în formă scrisă, mai ales atunci când valoarea împrumutului este semnificativă.

În speță, reclamanta nu a prezentat un înscris care să ateste existența unui acord de voință între părți privind acordarea sumelor cu titlu de împrumut, cu includerea mențiunilor cu privire la cuantumul total al împrumutului convenit, termenele de restituire, eventuale dobânzi sau penalități; modalitatea de plată sau garanții etc. Această lipsă de formalizare juridică afectează grav caracterul cert și exigibil al pretențiilor formulate, iar divergențele privind cuantumul sumelor primite (5000 vs. 6000 euro) și lipsa unei evidențe comune între părți subminează caracterul cert și lichid al pretențiilor.

Deși reclamanta a prezentat dovezi privind efectuarea unor transferuri bancare, acestea nu constituie, în sine, un contract de împrumut și nu pot fi apreciate de către instanța de judecată ca atare.

Așadar, se notează că, în absența unui contract de împrumut întocmit în conformitate cu prevederile legale, instanța nu poate reține existența unei obligații civile de restituire a sumelor de bani, ci doar o relație informală între părți, bazată pe încredere și sprijin personal. Or, pretențiile reclamantei se întemeiază pe o interpretare subiectivă a relației dintre părți, fără suport juridic concret care să permită valorificarea în instanță a unei creanțe certe, lichide și exigibile. Deși reclamanta invocă lipsa de reacție și refuzul de restituire ca indicii ale existenței unei datorii, instanța apreciază că pasivitatea pârâților nu poate fi interpretată automat ca recunoaștere tacită a unei obligații de plată. Respectiv, în lipsa unui angajament expres sau a unei conduite constante care să confirme natura juridică a sumelor ca împrumut, instanța nu poate reține existența unei obligații civile de restituire.

Totodată, se menționează că, informația prezentată de reprezentantul părților pârâte cu privire la noțiunea de: „remitența către membrii de familie” (f.d. 131-132), are caracter irelevant în contextul cauzei. Așadar, instanța a luat act de faptul că reprezentantul părților pârâte a invocat, în susținerea poziției sale procesuale, o definiție sau o explicație privind noțiunea de: „remitență către membrii de familie”, obținută prin intermediul „chat GPT”. Or, informația invocată nu provine dintr-o sursă oficială, legislativă sau jurisprudențială, ci dintr-un instrument informatic de tip conversațional, care nu are autoritate juridică și nu poate substitui interpretarea legală realizată de instanță. Partea pârâtă nu poate substitui lipsa probelor directe prin citate din surse neoficiale sau interpretări generale ale unor concepte economice, dat fiind faptul că instanța se pronunță exclusiv în baza probelor admisibile, administrate în cauză și a normelor juridice aplicabile, nu în baza opiniilor generate automat de instrumente informatice. Prin urmare, se atestă că această informație este lipsită de relevanță juridică și probatorie în contextul prezentei cauze.

În aceeași ordine de idei, instanța de judecată reține că, în conformitate cu prevederile art. 312 din Codul civil, cconsimțământul este manifestarea, exteriorizată, de

voință a persoanei de a încheia un act juridic. Consimțământul este valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenția de a produce efecte juridice şi nu este viciat. Intenția de a produce efecte juridice se determină din declarația sau comportamentul persoanei, aşa cum ea a fost înțeleasă în mod rezonabil de către cealaltă parte a actului juridic sau, în cazul actelor juridice unilaterale, de către persoana căreia actul îi este destinat.

Deci, se atestă că, în lipsa unei manifestări explicite de consimțământ din partea pârâților, precum și a unei intenții clare de a se obliga la restituirea sumei pretins împrumutate, înscrisurile invocate de reclamantă nu pot fi calificate drept un contract de împrumut. Absența acestor elemente esențiale – acordul de voință și angajamentul juridic de restituire – lipsește actul de natura sa juridică specifică și îl împiedică să producă efectele caracteristice raporturilor obligaționale de împrumut.

Astfel, documentele prezentate nu întrunesc condițiile de validitate cerute de lege pentru naşterea unui raport juridic civil de tip contractual, întrucât nu se exteriorizează o voință concordantă a părților de a încheia un asemenea act și de a-și asuma obligațiile corespunzătoare.

În consecință, actele (înscrisurile) prezentate nu pot fi considerate izvor de obligații și nu pot fundamenta pretențiile reclamantei privind încasarea datoriei.

Concomitent, se specifică că, instanța de judecată nu se va expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

În context, urmează a se remarca că, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A, nr. 288).

De asemenea, instanța menționează că, în cadrul examinării cauzei au fost create participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiunilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea dreptului părților la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art. 6 al Convenției Europene pentru apărarea Drepturilor Omului.

Astfel, se menționează că, faptele descrise în cererea de chemare în judecată nu își găsesc acoperire în formula pretențiilor deduse judecății. Or, probațiunea constă în activitățile prin care părțile și alte persoane implicate în proces, stabilesc prin mijloace prevăzute de lege, elementele de fapt necesare pentru constatarea faptelor și

împrejurărilor ce formează obiectul probațiunii.

De altfel, prin sarcina probațiunii se înțelege obligația procesuală ce revine participanților de a dovedi împrejurările care formează obiectul probațiunii. Cel care formulează o pretenție trebuie să o și dovedească, să aducă proba viciului, prejudiciului și a legăturii cauzale dintre ele. Întru-cât procesul civil este pornit de partea reclamantă prin introducerea cererii de chemare în judecată, el are primul obligația să-și dovedească pretențiile.

Având în vedere circumstanțele expuse și prevederile legale enunțate supra, instanța de judecată conchide necesitatea respingerii pretenției reclamantei Sculea Lucia privind încasarea în mod solidar din contul pârâților Balaban Vitalii și Balaban Cicilia a sumei împrumutului în mărime de 17 000, 00 euro, ca fiind neîntemeiată.

Referitor la cerințele privind încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 1123,00 euro, încasarea cheltuielilor de judecată cu titlu de taxă de stat în sumă de 11 114,21, taxă de timbru în sumă de 200,00 lei, a cheltuielilor pentru serviciile executorului judecătoresc în sumă de 2425,00 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 36 814,21 lei, acestea urmează a fi respinse, deoarece sunt subsecvente cerinței de bază privind încasarea datoriei.

În condițiile în care partea reclamantă nu a administrat probe pertinente, concludente și suficiente pentru a demonstra temeinicia pretențiilor formulate, instanța conchide că cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Cât privește solicitarea pârâtului Balaban Vitalie privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în prezentul litigiu, instanța reține că, prin referința depusă, avocatul părților pârâte Radu Cezar Crețu a solicitat compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în prezentul litigiu în cuantum de 31 000,00 lei.

În acest sens, se impune a fi notat că, conform art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) și (3) al Codului de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretenţiile reclamantului.

Potrivit prevederilor art. 96 alin. (1) și (1^1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Pornind de la practica CEDO, cheltuielile pentru asistența juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime. Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor a următoarelor documente: dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată); copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți-persoane juridice şi în alte cazuri stabilite de legislaţie; listă detaliată a actelor/acţiunilor efectuate de avocat şi orarul timpului aferent acestora.

Judecătorul atestă că, interesele părților pârâte în prezenta cauză au fost reprezentate de către avocatul Radu Cezar Crețu, fapt ce se confirmă prin mandatul avocațial nr. 2302871 din 2 mai 2025 și mandatul avocațial nr. 2302872 din 2 mai 2025. (f.d. 77, 85)

Totodată, potrivit ordinului de plată Seria DAA, nr. *****0 din 2 mai 2025, se confirmă faptul că, Balaban Vitalii a achitat suma de 16 000,00 lei pentru serviciile de asistență juridică cu anexarea actului de predare-primire. (f.d. 175-175 verso)

În același timp, se impune a fi notat că, referitor la suma de 15 000,00 lei achitată la 2 mai 2025, de către Balabanu Vitalii pentru asistența juridică, fiind prezentat bonul de plată nr. *****028 și actul de predare-primire a serviciilor din 2 mai 2025, în acest sens, instanța constată că aceste documente nu sunt certificate în modul prevăzut de lege și, respectiv, nu pot fi apreciate ca probe veridice care confirmă suportarea cheltuielilor de asistență juridică în suma indicată.

Prin urmare, judecătorul consideră necesar de a încasa din contul părții reclamante Sculea Lucia în beneficiul părții pârâte Balaban Vitalii a cheltuielilor de asistență juridică suportate în prezenta cauză în sumă de 16 000,00 lei, ca fiind reale, necesare şi rezonabile.

În conformitate cu prevederile art. 236, art. art. 238-241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Sculea Lucia împotriva lui Balaban Vitalii și Balaban Cicilia privind încasarea datoriei, încasarea dobânzii de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Se încasează de la Sculea Lucia în beneficiul lui Balaban Vitalii suma de 16 000,00 (șaisprezece mii) lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în prezenta cauză.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Președintele ședinței,
judecător Galina CIOBANU